

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2753/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменка Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Паповић, адвокат из ..., против тужене ББ Банке АД из ..., чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 426/19 од 26.03.2019. године, у седници од 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 426/19 од 26.03.2019. године, као изузетно дозвољена.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 426/19 од 26.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 797/2018 од 24.01.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава и не производи правно дејство одредба уговора о кредиту од 04.02.2016. године, којом је предвиђено да се корисник обавезује да пре пуштања кредита у течај банци плати фиксну накнаду за обраду кредитног захтева у висини од 3,5% од износа одобреног кредита. Ставом трећим изреке, утврђено је да је ништава и не производи правно дејство одредба Уговора о кредиту од 20.06.2016. године о исплати фиксне накнаде за обраду кредитног захтева банци у висини од 2,50% од износа одобреног кредита. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба Уговора о кредиту од 25.04.2017. године о обавези корисника на уплату фиксне накнаде за обраду кредитног захтева у висини од 2% од износа одобреног кредита. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиљи исплати укупан износ од 19.250,00 динара са законском затезном каматом на појединачне износе, на начин наведен овим делом изреке. Ставом шестим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.340,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 426/19 од 26.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, битних повреда одредаба парничног поступка и из разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11,55/14). Наиме, нижестепене пресуде у складу су са правним ставом усвојеним на седници грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, према коме банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којим се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита, или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе. С обзиром на наведено, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

У тужби од 19.04.2018. године, ради утврђења и исплате, вредност предмета спора означена је на 19.250,00 динара.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. ст. 1. и 4. ЗПП а чланом 479. став 6. прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић